

ærede Kollega, han fortjente at være højtæret —, anvende vi paa § 27 II. ca. 100 Mill. Kr. i de ca. 8 Aar, altsaa i Løbet af den Periode, hvori de gode og de daarlige Tider veksle og det økonomiske Kredsløb føres til Ende. Han henstillede til det højtærede Ting at fordele disse 100 Mill. saaledes, at de væsentlig blev anvendte i de Tider, hvor det var daarligt med Arbejde, medens der til Gengæld blev holdt igen i de Tider, hvor der var rigeligt med Arbejde. Den Politik, der hidtil har været ført paa dette Omraade, har været, at vi snarest have anvendt mest i de Tider, hvor der var nok af privat Arbejde, og Følgen deraf har igen været, at vi i Byen yderligere have trukket Arbejdere til fra Landet, naar der til gode Tidens forceret Arbejdslejlighed oven i Købet kom Statsarbejde. Jeg tror ikke, vort Maal i større Omfang kan blive at føre Folk tilbage fra By til Land. Det er en for svær Opgave, der kun kan lykkes i nogle Tilfælde. Derimod at søge at hindre Tilstømningen af Arbejdskraft til Byen vil være en god Politik. Det bedste er derfor at holde Arbejdet i normalt Omfang, saaledes at Staten stadig træder regulerende til med sit Arbejdsudbud; jeg vil henstille, at man tager den af det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds fremsatte Tanke op og fordeler Arbejdet saaledes, at vi i de daarlige Aar forøge Statens Arbejder og i de gode Aar holde meget stærkt igen, med andre Ord, at Staten paa den Tid, hvor det private Initiativ kommer frem og efterspørger Arbejdet, ligger stille hen, men træder frem i de Aaringer, hvor det private Initiativ svigter, f. Eks. i Aar.

Den anden Opgave, vi have, er at se at faa Kredittens Fjeder, Kredittens Baand bundet igen. Jeg gentager, at naar Kreditfjederen er bristet, og naar Forholdene ere slette, beror det ikke blot paa den relativt lille Gæld til Udlandet, som kan trækkes med kort Varsel fra Danmark, men ogsaa paa, at Kreditmidlerne ere svundne bort, de Kreditmidler, som selvfølgelig komme frem igen, saa snart Tilliden kommer tilbage. Men indtil Kredittens Baand atter er bundet sammen, kan jeg ikke se andet, end at det maa være heldigt, om man gennem Nationalbanken kan skaffe flere Kontanter. I det Øjeblik, en stor Del af den Vareomsætning og Værdiomsætning, som ellers sker ved Hjælp af Papirer — Kreditmidler —, truer med at standse, idet Papirerne svigte, er der netop Brug for Kontanter, fordi Omsætningen

bør ske alligevel. Det er Ulykken ved vore Dækningsregler som ved de engelske, at disse Dækningsregler kun garantere, at der er rigeligt med kontante Omsætningsmidler Sedler, paa den Tid, hvor der er Kredit nok, medens derimod paa den Tid, hvor der ingen Kredit er, svigte ogsaa Omsætningsmidlerne, den kontante Seddelmængde, uagtet Seddelmængden netop da har den Opgave at erstatte de svigtende Kreditmidler.

Jeg kunde derfor tænke mig en Ændring paa et bestemt Punkt i Bankoktrojen, som jeg imidlertid senere skal komme tilbage til efter at have talt med klogere Mænd derom.

Den næste Opgave er at „sanere“ — gøre sund — forskellige Selskaber og nedskrive de forskellige Værdier, og jeg vilde ønske i denne Sammenhæng, at de Banker og Selskaber, hvis Aktier nu formentlig ere gaaede under den Værdi, de bør have, vilde benytte Lejligheden til at nedskrive samtlige Tab, de skulde have. Det tror jeg vilde gøre en god Virkning. Naar et Papir, der plejer f. Eks. at staa i 120, i Øjeblikket staa i 90, kan man uden Fare foretage en Nedskrivning af 20 pCt., idet det dog vil vise sig, at der er 10 pCt. større Formue, end man skulde tro efter Kursen. Jeg tror, at den Saneringsvirksomhed at nedskrive sine Værdier er en sund og god Ting. Vi have jo ikke her i Danmark som andre Steder en Saneringskasse, et Institut, der har den eneste Opgave, ligesom Veterinærhøjskolen og Hospitalerne for levende Væsener, at være et Sted, hvor syge Selskaber kunne komme. Jeg erindrer om, at den nuværende tyske Kolonisekretær, Hr. Dernburg, har vundet sine Sporer netop som Direktør for en saadan Saneringsanstalt, hvor alle mulige Aktieselskaber kom med deres syge Poter og daarlige Maver og blev kurerede.

Jeg nævnede, at vi i 24 Maaneder have haft en Diskonto af 6 og derover. Jeg ved ikke, hvorvidt vi kunne gøre noget for at faa den nedsat. Den højtærede Finansminister, der jo efter Oktrojen har Lov til at være til Stede i Nationalbankens Bestyrelse ved Diskontoansættelse, kan dog forlange det Spørgsmaal stillet, om man vil undersøge, om man mener, det gør Gavn at holde Diskontoen saa højt. Det bedste vilde være, om vi havde det franske System. Frankrig kan stadig, selv i daarlige Tider, holde en lav Diskonto, fordi det, ifald Udlandet vil trække Guld, kan betale med Sølv, og det vil Udlandet ikke have — det er altsaa selve Møntsystemets